

Dit betreft een artikel onder voorbehouden rechten op basis van de licentie Creative Commons *Auteurschap – Geen commercieel gebruik – Geen wijziging - 2.0 België (CC BY-NC-ND 2.0)*.

U mag:

- * dit artikel kopiëren, verspreiden en openbaar maken

Onder de volgende voorwaarden:

* **Auteurschap** — U moet de naam van de originele auteur vermelden op de wijze aangeduid door de auteur van het werk of door de rechthebbende die u de toestemming geeft (maar niet op een wijze die suggereert dat ze u steunen of het gebruik van de creatie goedkeuren).

* **Geen commercieel gebruik** — U mag deze creatie niet aanwenden voor commerciële doeleinden.

* **Geen wijziging** — U mag deze creatie niet wijzigen, veranderen of aanpassen.

Voor aanvragen tot verspreiding die niet onder deze voorwaarden vallen moet u mailen naar ajacquet@cdcs-cmdc.be

BICO-Info

Interview : Brigitte Grouwels

Mei 2010

Interview door : Najet Boulafdal

Uitgever : asbl cdcs-cmdc vzw

De Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie werd opgericht in 1989 net als de Franse en de Vlaamse Gemeenschapscommissie. In tegenstelling tot de eentalige commissies is de GGC onafhankelijk.

Ze oefent een wetgevende macht uit zowel ten opzichte van de bicommunautaire instellingen als ten opzichte van de Brusselaars voor het gezondheidsbeleid (verzorgingsbeleid binnen en buiten de verzorgingsinstellingen, hygiënische opvoeding, preventieve geneeskunde) en de bijstand aan personen (gezinsbeleid, sociaal beleid, personen met een handicap, ouderen, jeugd, migranten, sociale hulp aan gevangenen enzovoort).

De GGC beschikt over een raad, de Verenigde Vergadering geheten en een uitvoerend orgaan, het Verenigd College, beide samengesteld uit dezelfde personen die in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad en de Brusselse Regering zetelen.

Minister Brigitte Grouwels is in de Brusselse Hoofdstedelijke Regering belast met Openbare Werken, Vervoer, Gewestelijke en gemeentelijke Informatica en de Haven van Brussel. Als lid van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) staat ze in voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium. Voor het eerst in de GGC neemt minister Grouwels Bijstand aan Personen en Openbaar Ambt voor haar rekening.

We ontmoetten haar voor een verhelderende kijk op haar beleid.

U heeft voor het eerst bicommunautaire bevoegdheden, wat is uw indruk van de GGC? Zijn er bepaalde in het oog springende verschillen met uw ervaring in de andere beleidsniveaus?

Het is een sector met heel weinig middelen, dus denk ik dat de GGC hier in Brussel, waar vele instanties verantwoordelijk zijn voor het welzijns- en gezondheidsbeleid, een positieve rol kan spelen om iedereen samen te brengen om de dialoog te vergemakkelijken tussen de VGC, de COCOF en natuurlijk ook de OCMW's. Dus ik denk dat er nog heel wat braak ligt op vlak van coördinatie.

Anderzijds heeft de GGC wel een heel speciale manier van werken, wij moeten immers voor alles met twee ministers (*Minister Evelyne Huytebroeck voor bijstand aan personen en Minister Benoît Cerexhe voor openbaar ambt*) onze goedkeuring geven. Ook elke brief die verzonden wordt, moet door de twee ondertekend worden, er is hiervoor zelfs een koerierdienst die tussen de twee kabinetten pendelt. Zelfs de antwoorden aan de parlementsleden op vragen in de bicommunautaire sector moeten door de twee ministers goedgekeurd worden. Het is echt een heel andere manier van werken.

Voor de rest kende ik het thema, dus het welzijnsbeleid, bijstand aan personen omdat ik die bevoegdheid ook al had in de VGC. Maar de VGC hanteert een andere manier van werken: elk collegelid behartigt beleidsdomein. Onze beslissingen worden wel collegiaal genomen, maar iedereen staat in voor zijn eigen beleidsdomein. Dus dit is een beetje wennen, moet ik zeggen.

Zou u een balans kunnen opmaken van de bicommunautaire verwezenlijkingen van de afgelopen zes maanden?

Het is natuurlijk wel wat vroeg om te zeggen dat we tal van nieuwe dingen op touw gezet hebben. Het eerste jaar van een legislatuur bestaat ook meestal uit het afwerken van beslissingen die de vorige legislatuur genomen zijn. Dat is eigenlijk wat we tot nu toe vooral gedaan hebben. Zo was er betreffende de rusthuizensector een nieuw [besluit](#) met erkenningsnormen voor de bejaardenvoorzieningen, dat hebben we nu afgerond en voor het college gebracht.

Dit betekent niet dat ik geen eerste indrukken heb opgedaan van de richting die we zeker moeten uitgaan. Er wordt gewerkt aan het armoederapport, maar ik was deze winter toch vooral erg onder de indruk van de organisatie van de winteropvang voor thuislozen in het Hoofdstedelijk Gewest. Ik heb heel veel geleerd door met de [Samu Social](#) op stap te gaan. Ik zou bijna een boek kunnen schrijven over die avond, hoewel je moet oppassen met eerste indrukken. Ik heb daar ook mensen gezien die menselijke warmte kwamen opzoeken in zo'n nachtsiel, wat nu niet de leukste plek ter wereld is. Ik wens het niemand toe, maar als het dat is of in de vrieskou blijven... Wat kunnen we nog meer doen om mensen gezelligheid te geven en de eenzaamheid te helpen overwinnen? Ik denk dat ook dat aspect heel belangrijk is.

Op uw website wordt de nadruk vooral gelegd op winteropvang en de opvolging ervan. Welke lessen worden er getrokken uit de acties van afgelopen winter?

Ik werd daar voor het eerst persoonlijk mee geconfronteerd als beleidsverantwoordelijke en ik denk dat de winteropvang voor verbetering vatbaar is. Het is toch wel zeer verwonderlijk dat plots zoveel mensen een beroep moeten doen op nachtsiel als het vriest. Hoe komt het dat die mensen niet al ergens opgevangen zijn? Dat is een vraag die ik mij toch wel gesteld heb.

De thuislozenproblematiek moet mijns inziens nog structureler aangepakt worden. Het nachtsiel in de winter zal altijd nodig zijn, maar ik wil dat voor volgend jaar heel goed organiseren. Daarom hebben we op 11 mei een vergadering gepland om met alle betrokkenen de opvang van vorige winter te evalueren. Ik denk overigens dat er veel meer mensen betrokken moeten worden bij die winteropvang. Nu speelt het OCMW van Brussel-Stad een cruciale rol en gelukkig dat die er is.

Maar ik denk dat de OCMW's van de 19 Brusselse gemeenten uitgenodigd moeten worden om ook hun steentje bij te dragen. Dat de daklozen in het centrum van Brussel vertoeven, sluit niet uit dat de opvang ook in een andere gemeente kan plaatsvinden.

Dat wil ik graag met alle partijen bespreken. De OCMW's worden zeker uitgenodigd voor dat overleg, maar ook de thuislozensector moet aanwezig zijn om te zien hoe wij het probleem beter, structureler kunnen aanpakken. Wat mij voorts verrast heeft is dat de middenveldorganisaties geen of weinig beroep deden op vrijwilligers. Wij hebben vanuit het kabinet een beroep gedaan op het Rode Kruis toen het plots heel koud werd en de winter maar bleef duren. Die organisatie was zeer bereidwillig, ze bracht soelaas zowel met materiaal als met mankracht die materiaal kwam leveren en opzetten. We moeten rekening houden met dergelijke hulpbronnen en ik zal die vraag zeker stellen aan een aantal vrijwilligersorganisaties met een zekere knowhow van de problematiek. Want dat is ook niet altijd zo evident. Wat ik nu al geleerd heb is dat heel wat mensen op straat belanden die daar niet zouden moeten zijn. Zo heb ik mensen met een handicap gezien, dus mensen in een rolstoel die naar het nachtsiel kwamen. Evenals mensen met een ander type handicap, misschien een licht mentale handicap die op straat beland waren. Met de VGC hebben we overigens een project waarbij we trachten mensen met een handicap die op straat leven te verwijzen, te helpen om de juiste opvang te zoeken. En dat is dan dikwijls in de gehandicaptensector. Dus ik denk dat we moeten zoeken naar een meer structurele aanpak van dit probleem naast de noodhulp. Hoe meer men preventief kan werken hoe beter natuurlijk.

2010 is uitgeroepen tot het Europees jaar van de bestrijding van armoede en sociale uitsluiting. Wat is uw visie hieromtrent?

Het is uiteraard een stimulans om nog meer aandacht te geven aan deze problematiek, maar wij waren in Brussel al zeer sterk hierop gefocust, omdat de cijfers er natuurlijk niet om liegen. Wanneer men zegt dat 30% op of onder de armoedegrens leeft, dan is dit een afschuwelijk cijfer. Daar willen we voor een deel nu al antwoord op geven in ons beleidsplan, maar het is natuurlijk een heel breed gegeven, armoede. Zo is er de problematiek van alleenstaande ouders, het gaat vooral om vrouwen. Daarvan loopt meer dan een proportioneel deel het risico in de armoede te verglijden. Het zijn nieuwe uitingen van armoede. We willen uitzoeken wat we daaraan kunnen doen. Dat zijn thema's die in dit jaar van de armoede extra aan bod kunnen komen. Dit jaar van de bestrijding van armoede en sociale uitsluiting kan ons helpen om op een nog meer verfijnde wijze te kijken naar armoede om te bepalen welke de risicogroepen zijn.

Ik denk dat de sleutelgegevens om de armoedeval te vermijden onderwijs, tewerkstelling en huisvesting zijn. Dit zijn zeker drie belangrijke factoren die wij in de gaten moeten houden. Zo moeten alleenstaande ouders werken om het hoofd boven water te houden, maar we moeten ook zorgen dat er heel goede kinderopvang is om te vermijden dat zij hun werk verliezen. Zij zijn zeer kwetsbaar, want als een van de kinderen, of zelfs twee of drie of vier kinderen na elkaar ziek zijn en dat zijn situaties die zich voordoen, is de kans reëel dat de werkgever die persoon ontslaat. Dus hoe kunnen we die mensen helpen? We moeten concreet trachten te denken. Een mogelijke oplossing zou flexibele kinderopvang, opvang van zieke kinderen zijn. We moeten daar heel creatief in zijn, dit jaar van de armoede kan ons helpen om al die gerichte acties te bundelen.

Zijn er plannen om samen te komen op Europees niveau?

Er zijn bijeenkomsten gepland op Belgisch niveau, georganiseerd door staatssecretaris voor Armoede Courard. Ik ben momenteel nog niet op de hoogte van een meeting op Europees niveau.

Armoede in Brussel wordt gekenmerkt door een gelaagde grootstedelijke problematiek, in hoeverre is de situatie hier vergelijkbaar met armoede in andere Belgische steden?

Wij focussen eerlijk gezegd, jaar voor de armoede of niet, op ons eigen plan. Onze eerste

doelstelling is hier en nu in Brussel te beginnen met deze problematiek een beetje structureler aan te pakken en te zien wie wat kan doen. Dus wij hebben geen Europees initiatief genomen om iedereen samen te brengen.

Het is belangrijk dat elk beleidsniveau zijn verantwoordelijkheid neemt. Ik kom nog even terug naar de winteropvang: op een bepaald moment hebben we bijna gepanikeerd dat we onvoldoende opvangplaatsen hadden omwille van het hoge aantal asielzoekers in Brussel. Dus ik heb al aan federale collega's gezegd dat ze in de toekomst de regularisaties beter moeten timen en deze tijdens de lente moeten organiseren. Als er dan mensen naar Brussel komen, hoeven ze niet in de winterkou op straat te blijven. Maar men heeft die procedure opgestart in de late herfst, veel mensen zijn naar Brussel gekomen omdat ze hier de nodige diensten vonden en zijn hier ook blijven hangen. Ze wisten niet goed wat ze moesten doen om hun papieren in orde te krijgen en die mensen hebben wij hier op straat ontmoet in de vrieskou. Daar vind ik dat de federale overheid haar verantwoordelijkheid niet heeft opgenomen. Men had voldoende opvangplaatsen moeten voorzien voor die asielzoekers.

We worden hier in Brussel fel geconfronteerd met mensen zonder papieren, die hier al enige tijd vertoeven zonder ooit een officiële stap te hebben gezet. Dat is een realiteit en hoe gaat men daarmee om? Dit is ook een federale bevoegdheid. Soms worden de OCMW's van Brussel daarmee geconfronteerd, al durven veel van die mensen niet naar een OCMW te gaan. Maar die komen wel op straat, wij komen die wel op straat tegen, zeker in de winteropvang.

Welke zijn uw doelstellingen voor de preventieve benadering van de thuislozenproblematiek? Zijn er concrete stappen ondernomen om de preventie te versterken?

Preventie is wat premier Letermé gedaan heeft door naar Kosovo en Macedonië te gaan om de mensen ervan te overtuigen niet naar België te komen. Door hen duidelijk te maken dat het hier niet het Luilekkerland is dat men hen voorspiegelt. België heeft blijkbaar wereldwijd een reputatie dat het hier het Luilekkerland is. En dat is het natuurlijk niet voor die mensen die hier aankomen. Maar dat moet op nationaal vlak, op federaal en zelfs op Europees vlak aangepakt worden. Dat kunnen wij hier niet op het niveau van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest aanpakken.

De hele problematiek rond migratie is in België overigens nooit op een structurele manier benaderd. Ik denk dat de mensen die 30-40 jaar geleden naar België gehaald zijn, niet goed zijn opgevangen. Men heeft zijn plan moeten trekken, bij wijze van spreken. Ik denk dat er nog altijd wel plaats is in België voor mensen en voor echte asielzoekers moet dat zeker zo blijven. Maar men moet hen goed opvangen, men moet hen omkaderen enzovoort. En men moet ons niet kwalijk nemen dat wij menselijk zijn, in de winterkou gaan wij wel niemand op straat laten verblijven.

Daarvoor dienen interministeriële conferenties om de andere beleidsniveaus op hun verantwoordelijkheden te wijzen, dat staatssecretaris Courard voor voldoende opvangplaatsen voor de asielzoekers moet zorgen.

Wanneer hier in Brussel mensen op straat leven valt dat onder de noemer thuisloosheid wat uw bevoegdheid is, bovendien zijn niet alle thuislozen buitenlanders.

Ja, men moet elke thuisloze proberen te helpen. Het liefst op een structurele wijze. Waarom belandt iemand in de thuisloosheid? We moeten zo veel mogelijk preventief te werk gaan. Maar als die mensen dakloos zijn dan zouden we ze moeten kunnen opvangen. We beschikken hier eigenlijk wel over talrijke voorzieningen voor opvang. Ik denk dat de noodopvang zo kort mogelijk moet zijn, dat die mensen zo snel mogelijk doorverwezen moeten worden naar een huis waar men zich met hen bezighoudt. Waar men die mensen tot zichzelf laat komen en waar nagegaan wordt hoe ze opnieuw op het goede pad gezet kunnen worden. Dat ze hun leven zelf in handen kunnen nemen. We stellen vast dat hier in Brussel mensen steeds langer in die opvangstructuren blijven. Drie maanden

volstaan meestal niet om het probleem op te lossen. Maar ik vind dat we daar echt wel mee moeten bezig zijn en dus we gaan zeker zien wat de capaciteit is hier in Brussel. Als daar geen asielzoekers in zitten, denk ik dat de capaciteit voldoende is. Maar dat wil ik eerst met de sector bekijken. Ik zou echt willen dat winterhulp niet meer nodig zou zijn, maar ik vrees ervoor dat we dat toch nooit kunnen uitsluiten.

Tijdens de ronde met de Samu Social heb ik niet alleen mensen met een handicap gezien, ook mensen ontmoet die per toeval op straat belanden, op straat waren omdat ze het geld niet hadden om een hotel te betalen en die eigenlijk uit Europa kwamen.

Dan is er ook de klassieke dakloze die, naar men zegt, misschien nooit wil geholpen worden op een structurele wijze. Het is moeilijk te geloven, maar zulke mensen bestaan blijkbaar wel. Ik denk dat er voor die groep ook voorzieningen moeten ontwikkeld worden. Toch denk ik dat we alles moeten doen om die doelgroep ervan te overtuigen in te stappen in een meer structurele opvang. Daarvoor kunnen we geen inspanningen sparen. Wat bijvoorbeeld de bedelaars in de metro betreft zijn er projecten waarbij maatschappelijk werkers van sociale organisaties met die mensen gaan praten. Ze trachten een vertrouwensband te creëren en hen te overtuigen op zijn minst naar een dagopvang te gaan en daar niet de godganse dag te zitten bedelen in de tocht. Als ze de kans zouden aangrijpen door ergens binnen te gaan waar het wat gezelliger is en waar andere maatschappelijk werkers hen kunnen aanspreken om te evalueren wat ze kunnen doen voor hen. Dat zijn werkingen naar mijn hart die ik graag wil blijven steunen in de toekomst.

In de prioriteiten van de GGC wordt de nadruk gelegd op een transversale aanpak van de armoedebestrijding, o.a. door de uitwerking van een ‘Geïntegreerd Plan ter bestrijding van armoede’. Wat is de rol van de GGC daarin en hoe ver staat de uitwerking van dat plan?

Alle overheden in het Hoofdstedelijk Gewest zijn bereid om naar een gecoördineerd armoedebeleid te gaan, met respect voor ieders mogelijkheden. Maar dat zal dan toch beter gecoördineerd moeten verlopen en we zullen samen doelstellingen moeten afspreken enzovoort.

Op dit ogenblik zijn er heel wat vergaderingen aan de gang onder de twee betrokken kabinetten, dat van mezelf en dat van mevrouw Huytebroeck. Het is dus Bijstand aan personen die dit dossier leidt, samen met het Observatorium voor Gezondheid en Welzijn. Momenteel zijn we de definitieve tekst aan het opstellen. Alle kabinetten van ministers van de GGC zijn daarin betrokken evenals de andere Brusselse overheden. Het is een soort van grote interkabinetten-vergadering waar we tegen 20 april een strategisch plan voor willen klaar hebben. In een volgende fase, in april of mei, zou die nota goedgekeurd worden door de vier regeringen. Dan hebben we nog de periode van mei tot september om een actieplan op te stellen. Het is immers niet de bedoeling om nog eens het vijfde rapport te maken over de toestand van de armoede. Dit document moet dan de uitvoering aangeven van het armoederapport voor 2010. Hierin moeten concrete voorstellen staan, die ieder naargelang zijn bevoegdheden zal uitwerken. Er is een engagement van de vier regeringen in Brussel om hieraan mee te werken.

Welke punten mogen volgens u niet ontbreken? Wat is uw specifieke bijdrage voor het plan?

Het is een zeer brede materie en een belangrijk gegeven voor Brussel is natuurlijk het feit dat we hier een bevolkingsaan groei hebben, heel veel kinderen. Daarom moeten we ervoor zorgen dat die kinderen in goede omstandigheden kunnen opgroeien. De beste strategie is uiteraard een preventief beleid. We moeten ervoor zorgen dat kinderen goed worden opgevangen als ze klein zijn, dat ze naar school kunnen gaan, dat ze goed omkaderd zijn. Zo voorkom je dat ze later in een armoedesituatie terechtkomen. Scholing is een belangrijke factor evenals tewerkstelling later, maar ook huisvesting is heel belangrijk. Dikwijls begint een erge armoedesituatie met het feit dat men zijn huisvesting verliest. Wat uithuiszettingen betreft loopt momenteel een studie waar wij

conclusies uit willen trekken. Hoe kan men voorkomen dat personen die vaak al in sociaaleconomisch moeilijke omstandigheden leven uit hun woning gezet worden? Hoe kan men hen helpen opnieuw een woning te vinden? Een huis, een appartement dat je huurt, dat geeft stabiliteit aan het leven dus dat is zeker een belangrijk punt.

Zorgen dat mensen hun woning niet verliezen, ik kan het niet genoeg herhalen, is van groot belang, maar ik wil oog hebben voor alle aspecten van het probleem. Natuurlijk als men herrie maakt in een appartement dat men huurt, moet er opgetreden worden. In dat geval is er misschien een soort van omkadering nodig. Personen die niet respectvol omgaan met de woning die ze huren moeten begeleid worden. Het gaat vaak om woningen van kleine eigenaars die een appartement verhuren en er een extraatje uit willen halen om zelf ook een beetje fatsoenlijk te leven. Maar mensen een dak boven het hoofd geven, is toch heel belangrijk.

Maar ondanks het feit dat Brussel verjongt, is het toch ook zo dat wij absoluut de ouderen hier in het Gewest niet uit het oog mogen verliezen. Dat zijn personen die vaak reeds in zeer moeilijke omstandigheden leven, met een klein pensioen, ook onzekere huisvesting voor velen. Een kenmerk overigens van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is dat het overgrote deel van de inwoners niet de eigenaar is van hun woning. In dergelijke omstandigheden kan de minste tegenslag, zeker op je ouwe dag, rampzalige gevolgen hebben. Deze groep zal ook in ons armoedeplan sterk aan bod komen. We moeten zien wat het aanbod is van opvang voor ouderen. De doelstelling blijft natuurlijk om ouderen in hun vertrouwde omgeving te laten wonen. Maar met een goede zorg, ambulante zorg in de buurt. Dat is een doelstelling die ik ook heb voor het VGC-ouderenbeleid. Maar dat zou goed afgestemd moeten worden met wat er opgericht wordt op Bico-vlak, met het werk van OCMW's. Dus dat zal zeker een heel belangrijk aandachtspunt zijn.

In de beleidsverklaring van de VGC wordt duidelijk gesteld dat een partnerschap met de GGC een prioriteit is, hoe vertaalt dat zich concreet?

Wel ja, er is een heel concreet voorbeeld waar niet alleen de VGC samenwerkt met de GGC maar ook met de COCOF. Het gaat om [het Brussels Meldpunt Ouderenmis\(be\)handeling](#). Dat bestaat sinds de vorige legislatuur. Zelf heb ik toen als VGC-collegelid meegewerkt om dat project te realiseren, maar ook de COCOF doet mee. Dat meldpunt is een nummer waar ouderen kunnen signaleren dat ze op een of andere manier niet goed behandeld worden in een rusthuis of zelfs thuis. Dat dient in de eerste plaats als een klankbord, maar ook kan het soms gaan over ernstige problemen, zoals fysieke mishandeling of ouderen die de indruk hebben, en soms is het ook zo, dat men hun geld wil wegnemen. Daarvoor hebben wij die tweetalige telefoonlijn opgericht, als samenwerking tussen VGC, COCOF en GGC. Het meldpunt bestaat nu een jaar en er zijn heel wat oproepen geweest. Nu we zien dat mensen er een beroep op doen zullen we dat ook beter promoten in de toekomst. Dikwijls zijn hulpverleners er zich niet van bewust dat hun manier van doen agressief overkomt. Het meldpunt dient in de eerste plaats om het omgaan met ouderen te verbeteren, de zorgverstrekkers te wijzen op bepaalde fouten. Maar als het echt nodig is, als er bijvoorbeeld geweld bij te pas komt, dan kunnen we ook het gerecht inschakelen. Dat is zeker een interessant voorbeeld van samenwerking tussen de verschillende beleidsniveaus.

Hoe verloopt de uitwerking van de protocolakkoorden ter voorbereiding van de interministeriële conferentie?

We bevinden ons nog in een beginfase. Maar wat mevr. Huytebroeck en mezelf betreft, we willen daar zeker snel mee vooruit gaan. Ook vanuit VGC oogpunt zou ik willen dat we kunnen samenkomen met alle instanties en een aantal zaken in Brussel bespreken. Niet alleen rond armoede maar bijvoorbeeld rond gezondheidszorg, eerstelijnsgezondheidszorg. Heel weinig mensen in Brussel kennen het belang ervan. Men gaat veel te snel naar de spoeddienst. Ik denk dat we

daarover allemaal samen een beleid moeten kunnen uitstippelen in Brussel. Het is weinig zinvol dat we dat alleen aan Vlaamse kant of alleen aan Franstalige kant doen. We moeten daar samen een visie rond uitwerken en dan kunnen we allemaal ons beleid in een bepaalde richting sturen. Ook zou dat de gezondheidszorg in Brussel waarschijnlijk goedkoper maken.

Het is tevens belangrijk dat die eerstelijnsgezondheidszorg beter zicht krijgt op de gezondheidssituatie van de mensen in een wijk. Ik ben mij er echt van bewust dat iemand die in hartje Molenbeek woont misschien een andere gezondheidssituatie heeft dan iemand die in Watermaal-Bosvoorde woont. Al is het maar omdat er in Watermaal-Bosvoorde meer groen is. In het centrum van Brussel rijden dan weer misschien meer auto's. Dat is maar een voorbeeld van waarin we zouden kunnen samenwerken. Naast de gezondheidszorg zou ook ons sociaal beleid gecoördineerd moeten worden zodat we weten waarmee de ander bezig is. Vervolgens kunnen we bepalen in welke mate wij de neuzen in dezelfde richting kunnen zetten. Dat is zeker iets waar ik volledig achter sta, maar waarvoor ik nog geen timing kan geven.

In de algemene beleidsverklaring is er sprake van de ontwikkeling van een wetgeving betreffende de kwaliteit van de dienstverlening van de welzijnssector. Wat houdt dat precies in?

Op dit ogenblik hebben we de handen vol met het afwerken van een aantal dossiers van de vorige legislatuur, we hebben nog geen concreet voorstel. Ik denk dat het Vlaamse kwaliteitsdecreet een heel positief decreet is, waar we veel van kunnen leren. Het brengt een zekere werklast mee voor de instellingen. Toch denk ik dat het wel nodig is dat we zeggen aan welke criteria dienstverlening aan personen moet beantwoorden. Wanneer we met de voorbereiding beginnen, zal ik zeker elders naar de goede praktijken gaan kijken, ook in Vlaanderen. Ik hoor nu al zeggen dat de welzijnssector gebukt gaat onder papierwerk. Ik ijver voor een welzijnssector die zoveel mogelijk kan werken voor de mensen en wil het administratieve gedeelte tot een minimum beperken. Ik denk dat de gemeenschappen inzake de infrastructuur al meer dan genoeg criteria hebben opgelegd. De participatie van de mensen aan wie men zorg verleent, is bijvoorbeeld een element van kwaliteitszorg waar normen voor kunnen gesteld worden.

Dat is zeker iets dat we in de loop van de vijf jaar zullen aanpakken.

Wat is uw standpunt over het voorstel dat de bevoegdheden van de GGC naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zouden gaan?

Daar wordt af en toe over gesproken, maar ik denk dat het heel belangrijk is dat wij een goede, sterke administratie hebben, die de collegeleden nog beter kan ondersteunen. Dat wil niet zeggen dat ik niet tevreden ben over de huidige administratie. Ik denk dat zij een nog grotere rol kunnen spelen in het voorbereiden van het beleid en uiteraard in de uitvoering ervan. Wat ik zo positief vind aan de huidige administratie is dat bijna alle ambtenaren tweetalig zijn. Dat was zeer aangenaam om dat mee te maken. Tijdens vergaderingen spreekt ieder zijn eigen taal. Dat geldt ook voor de dienst die de voogdij over de OCMW's opvolgt. Ze hebben daar de spirit van de bicommunautaire sector. Wat kan dat betekenen het overdragen van de bevoegdheden van de bicommunautaire sector naar het gewest? Dat zal toch alleen maar kunnen op een manier dat men het huidige statuut van de bicommunautaire sector respecteert. Zowel de Nederlandstaligen als de Franstaligen moeten zich erin herkennen. Bovendien moeten bepaalde aspecten van de werkwijze behouden blijven. De bicommunautaire dossiers in het parlement worden gestemd volgens het dubbele meerderheidssysteem. Als men ooit die stap zet, mag dat niet verdwijnen. Dat is voor mij, ik spreek nu als CD&V-beleidsverantwoordelijke, het minimum minimorum om over een dergelijke transfer te kunnen praten. Toch geloof ik dat, met de goede wil die er is bij alle betrokkenen, het bicommunautaire, zeker ook een toekomst heeft voor de coördinatie van het beleid. Want hoe dan ook blijven VGC en COCOF bestaan. Het zou dus mogelijk zijn.

Het Bico Huis dat de bicommunautaire vzw's moet huisvesten wordt langzaam maar zeker een feit. Welk plannen koestert u voor dit project?

Ik denk dat de wil er is om daarmee op te schieten, maar nu moeten we ook nog de middelen vinden, want een aankoop van een huis is een zaak, de renovatiekosten een andere. Dus dat prijskaartje is nog niet gekend. En de middelen ook nog niet. Maar als we nu een kans zouden hebben om een gebouw te verwerven, is de wil wel aanwezig om daarmee voort te gaan. Het zou ook goed zijn voor de zichtbaarheid van de GGC die nog onvoldoende bekend is. Het Bico huis zou het huis van de coördinatie en de samenspraak kunnen worden, een symboolhuis in Brussel. Ik geloof dat dit heel belangrijk is, iedereen bevestigt dat, dat we willen samen praten om van deze stad iets goeds te maken.